

64.
koncertní
sezona
2019
2020

Zahájení
s Elisabeth Leonskou
Zahajovací koncert sezony
Stadion (KC Babylon)
19|9|2019

Filharmonie
Brno Philharmonic

Pořad koncertu

ZAHÁJENÍ S ELISABETH LEONSKOU

LAUNCHING THE SEASON WITH ELISABETH LEONSKAJA

JOHANNES BRAHMS

Symfonie č. 1 c moll op. 68 | 45'

Symphony No. 1 in C minor, Op. 68

1. Un poco sostenuto – Allegro
2. Andante sostenuto
3. Un poco allegretto e grazioso
4. Adagio – Allegro non troppo, ma con brio

přestávka | 20'

BÉLA BARTÓK

Klavírní koncert č. 3 E dur Sz. 119 | 25'

Piano Concerto No. 3 in E major, Sz. 119

1. Allegretto
2. Adagio religioso
3. Allegro vivace

JOE HISAISHI

DA.MA.SHI.E

pro orchestr / for orchestra | 8'

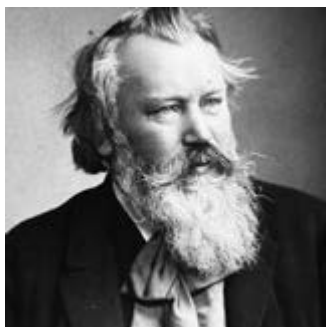
česká premiéra / Czech premiere

Elisabeth Leonskaja klavír / piano

Filharmonie Brno

dirigent / conductor **Dennis Russell Davies**

O skladbách

Jeden z nejvášnivějších a nejvyhrocenějších teoretických sporů v hudbě druhé poloviny 19. století proti sobě postavil dvě tendence, z nichž jedna, opírajíc se o syntézu umění, přidělovala hudbě schopnost vyjadřovat svými prostředky mimohudební sdělení, čímž zavdala podnět ke zrodu tradice programní hudby, zatímco tendence druhá vyzdvihovala čistě hudební kvality, označovala hudbu

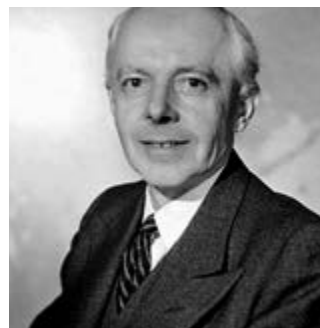
za „znějící pohybové formy“ a proti spojení s literárním programem se ostře vymezovala. Zastánci druhé tendence našli svého „mluvčího“ ve vídeňském kritikovi Eduardu Hanslickovi, který roku 1854 vydal vlivný spis *O hudebním krásnu* a který za největšího tehdy žijícího skladatele považoval **Johannese Brahmsa** (1833–1897), jehož tvorba – zvláště pak čtyři symfonie, sumarizující vše podstatné, k čemu Brahms tíhnul – dokonale naplňovala ideál hudby coby autonomního, tj. soběstačného umění a představovala tak návrat ke klasickému typu absolutní hudby.

Ve své době byl Brahms vnímán jako klasicizující a akademický autor, jako následovník tradice, zvláště beethovenovské, zatímco ve 20. století jej představitelé Nové hudby paradoxně pokládali za novátorského skladatele, jehož vliv se již projevil v pokroku hudebního jazyka *směrem k neomezovanému, i když správně vyváženému podání hudebních idejí*, jak se vyjádřil Arnold Schönberg, guru tzv. druhé vídeňské školy, ve své přednášce nazvané *Pokrokový Brahms* z roku 1933.

Brahmsovy první snahy složit symfonii se datují do poloviny padesátých let, v roce 1862 již existovaly některé závažné části **První symfonie c moll**, avšak dílo bylo dokončeno teprve roku 1876. Již z toho je patrné, s jakou rozvahou Brahms přistupoval ke klíčovému žánru hudebního klasicismu a romantismu, který zejména díky symfoniím Beethovenovým dospěl k dokonalému útvaru vyzývajícímu k vyjádření těch nejzávažnějších tvůrčích idejí. Brahmsova *První symfonie* přímou souvislost s Beethovenem nezapře; někdy se o ní uvažuje jako o brahmsovské transformaci Beethovenovy *Osudové* (nepochybně i s ohledem na shodnou tóninu), jindy jako o ryze instrumentálnímu pandánu *Deváté* a památným se stal výrok dirigenta a klavíristy Hanse von Bülowa, který skladbu charakterizoval jako „Beethovenovu Desátou“.

Stavba Brahmsova díla je vsutku klasická. Dlouhá pomalá introdukcí připravuje nástup sonátového *Allegra*, po němž následuje zpěvné *Andante* druhé věty, svědčící o Brahmsově přirozeném citu pro lyrické melodie. Allegrettová třetí věta plní funkci intermezza na cestě k rozsáhlému finále, které otevírá nové horizonty: po vstupním *Adagiu* se v lesních rozích rozezná téma označované jako „pozdrav Cläre Schumannové“ (k níž Brahms choval hluboký citový vztah) a poté se objeví téma silně připomínající melodii tématu ze závěrečné

věty Beethovenovy *Deváté*. Brahms však narozdíl od Beethovena nebyl skladatelem burčujícím davu a přes odkazy k hudbě jeho vzoru a hymnickou gradaci je jeho *První symfonie* především subjektivní, snad i autobiografickou uměleckou výpovědí.

Ke zformování tvůrčí individuality **Bély Bartóka** (1881–1945) přispěly dva stěžejní okruhy skladatelova zájmu. Prvním bylo důkladné poznávání hudby současníků, z nichž si zpočátku nejvíce vážil Richarda Strausse, pod jehož vlivem, oslněn partiturou *Zarathustry*, napsal symfonickou báseň *Kossúth*; když se ale roku 1905 ucházel v Paříži o Rubinsteinovu cenu a při té příležitosti

se blíže seznámil s impresionismem, podlehl kouzlu hudby Clauda Debussyho, v jehož tvorbě pro sebe objevil svět modalit, pentatoniky a celotónových stupnic, imponovalo mu i svobodné cítění formy.

Ještě větší tvůrčí impuls Bartók získal intenzivním studiem folkloru, které díky vynálezu nahrávacích přístrojů (v jeho případě fonografu) mohl – podobně jako už před ním třeba Leoš Janáček – opírat o vědecké základy. Za sběrem lidových písní cestoval nejen po Maďarsku, ale i po celém Balkáně, putoval za ním do Turecka a dokonce až do Alžírka; jeho unikátní sbírka čítá více než 16 tisíc písní! Ve své hudbě se však Bartók brzy oprostil od romantických stylizací lidových písní a svůj osobitý národní styl založil na snaze co nejlouběji proniknout k původnímu folkloru a na (kriticky selektivním) využití moderních prostředků, tj. na syntéze skutečných lidových kořenů a soudobého hudebního cítění.

V klavírní tvorbě Bartók rozvíjel především drsný, „barbarský“ rytmický živel (slavné *Allegro barbaro* z roku 1911, *Sonáta pro dva klavíry a bicí nástroje* napsaná roku 1937 a později přepracovaná do orchestrální podoby nebo první dva klavírní koncerty z let 1926 resp. 1930), dokázal se však oddat i jemnějším lyrickým polohám, jimiž je proscen **Klavírní koncert č. 3** (1945). Bartók jej psal na sklonku svého života v americkém exilu, kam prchnul před dusným válečným klimatem obestřevším Evropu. V Americe se mu však vůbec nevedlo dobře. Těžko se prosazoval (jediným světlym bodem byla objednávka Sergeje Kusevického, z níž vzešel *Koncert pro orchestr*), žil z podpory přátel a brzy u něj propukla leukémie. *Třetí klavírní koncert* dokončoval už v newyorské nemocnici. K definitivnímu završení mu zbývalo posledních 17 taktů, když vydechl naposledy – ty poté doplnil Bartókův přítel Tibor Serly (jenž je podepsán i pod dokončením *Violového koncertu* z téhož období).

Navzdory předtuše blízkého konce Bartók vytvořil jedno ze svých nejjasnějších, nejvyrovnanějších a posluchačsky nejstřícnějších děl, pravděpodobně hlavně proto, že jím chtěl vzdát hold své ženě Dittě (roz. Pászatoryové) a zároveň ji koncertem zaopatřit – nepochybně

pomýšlel na to, že Ditta bude dílo hrát a tím si zlepšit finanční situaci. Tomu odpovídá i pojetí sólového partu, jenž svou niterností a noblesou stojí v kontrastu k barbarskému stylu předchozích klavírních koncertů a vrací se k vyváženému využití klavíru jako nástroje melodického, rytmického a virtuózního. V hlavních myšlenkách hybných krajních vět lze slyšet ohlasy maďarské lidové hudby, ovšem ve vlídnějším melodicko-harmonickém zpracování, než tomu bylo v Bartókově předchozí tvorbě. Ideovým těžištěm koncertu je pomalá věta (*Adagio religioso*), která v úvodu parafrázuje *Posváté díkuvzdání uzdraveného Bohu*, třetí část Beethovenova pozdního *Smyčcového kvartetu č. 15 op. 132* (napsanou skladatelem poté, co se vyléčil z vážné choroby), a vyznívá tak jako modlitba, přecházející do snové pasáže naplněné přírodními zvuky, jímž dominuje ptačí zpěv. Jako by se tu Bartók ještě nevzdával naděje na uzdravení; naděje, která nedošla svého naplnění...

Premiéra koncertu se uskutečnila 8. února 1946, nikoli však v Dittině podání; před Filadelfský orchestr řízený Eugenem Ormandym za klavír usedl György Sándor. Ditta se po Bartókově smrti vrátila do Budapešti, kde žila až do svého skonu v roce 1982. Nakonec i ona *třetí koncert* svého muže provedla a nahrála, a to v roce 1964 s Vídeňskými symfoniky pod taktovkou Tibora Serlyho.

Joe Hisaishi (Džó Hisaiši) se narodil roku 1950 v Naganu jako Mamoru Fujisawa. Pseudonym si v začátcích své kariéry zvolil podle svého oblíbeného amerického hudebníka Quincyo Jonese pojaponsněním jeho jména. Hisaishi proslul zejména jako autor filmové hudby. Je podepsán pod zhruba osmi desítkami snímků, přičemž na výsluní jej vynesla zejména dlouholetá spolupráce s legendárním tvůrcem animovaných filmů (tzv. anime) Hayaem Miyazakim (Hayaem Mijazakim), počínaje režisérovým celovečerním debutem *Naušika z Větrného údolí* (1984) přes filmy jako *Můj soused Totoro* (1988) či *Princezna Mononoke* (1997) až po jeho poslední počín *Zvedá se vítr* (2013). K dalším globálně ceněným snímkům s Hisaishiho hudbou patří kreslený *Příběh o princezně Kaguje* (2013, rež. Isao Takahata) nebo hrané filmy *Ohňostroj* (HANA-BI, 1998, rež. Takeši Kitano), *Průvodce* (Okuribito, 2008, rež. Jódžiró Takita) či *Akunin* (2010, rež. Sang-il Lee). Za svou tvorbu pro film Hisaishi získal četná významná ocenění, mj. několik cen Japonské filmové akademie, losangeleskou Annie Award, Korejskou filmovou cenu, Hongkongskou filmovou cenu, Asijskou filmovou cenu, roku 2009 od japonské vlády obdržel Čestnou medaili s purpurovou stuhou. V roce 2001 debutoval jako režisér ve snímku *Kvartet*, který byl zařazen do soutěžní sekce filmového festivalu v Montrealu.

Hisaishi se profiluje také jako interpret – klavírista a dirigent – vlastní hudby. V roce 2004 vystoupil jako první japonský dirigent na festivalu v Cannes, kde řídil provedení své hudby k němému filmu *Frigo na mašině* Bustera Keatona; ve stejném roce stanul v čele World Dream Orchestra, který byl založen pod křídly Nové japonské filharmonie. Nezapomenutelnou událostí se stal koncert *Joe Hisaishi in Budokan*, na kterém Hisaishi hrál na klavír a dirigoval 1200členný aparát složený z velkého orchestru, sborů a pochodových kapel.

Joe Hisaishi

S programem sestávajícím z hudby k Miyazakiho filmům úspěšně vystoupil na prestižních pódiih v Paříži, Melbourne, Los Angeles či v newyorské Carnegie Hall, od roku 2014 produkoval a dirigoval koncerty nazvané *Joe Hisaishi presents Music Future*, ze kterých vzešla živá nahrávka. Letos v dubnu se poprvé představil jako dirigent v Praze na festivalu Film Music Prague. Natočil zhruba 40 autorských alb, mj. *Information* (1982), *Minima_Rhythm* (2009, 2015, 2017), *Melodyphony* (2010) či zatím poslední *Symphonic „Suite Castle in the Sky“* (2018).

Coby nesmírně plodný autor komponuje i původní koncertní hudbu; z této oblasti lze připomenout *Kontrabasový koncert* (2015), *TRI-AD* pro velký orchestr, symfonii *The East Land* (2016) či *Asijskou symfonii* (2017). Do této řady spadá i skladba **DA.MA.SHI.E** (přímým překladem názvu je francouzský termín *trompe l'oeil*, který bychom česky mohli opsat jako „třírozměrný iluzivní obraz“), ke které Hisaishi poznamenal: *Skladbu DA.MA.SHI.E jsem složil pro své sólové album α-BET-CITY, které vyšlo v roce 1985. Později se hrávala v komorním obsazení, ale v roce 2009 jsem ji pro album Minima_Rhythm znovu přepracoval, tentokrát pro orchestr. Celá skladba je utkána z kombinací osmi modelů vygenerovaných z úvodního motivu prvních houslí. Proměny barvy zvuku vyvolávají přechody mezi tóninami A dur a H dur, zvýrazněné intenzivními vpády žesťových nástrojů. Ve druhé polovině skladby se k tkání motivů přidává chorál v žesťových nástrojích, který dodává závěru patřičný tah.*

DA.MA.SHI.E je velmi veselou a pozitivní skladbou. Její název jsem převzal od malíře M. C. Eschera. Neinspiroval jsem se však konkrétním obrazem, nýbrž malířovým stylem (s jeho logičností a humorem), jenž mi imponoval.

Vítězslav Mikeš

Autorský komentář ke skladbě DA.MA.SHI.E z japonštiny přeložil Hiroaki Goto.

Minima_Rhythm

DA MA SHI 絵

DA MA SHI 絵は1985年の「α-BET-CITY」というソロアルバムのために作曲した。その後、小編成のアンサンブルで演奏していたが、2009年の「Minima_Rhythm (←別紙のロゴを使用する)」というアルバムのために、オーケストラ作品として完成した。

冒頭で演奏される第1ヴァイオリンのモチーフから発生した約8個のフレーズの組み合わせで全体を構成している。また金管楽器の激しい連打によってキーがAdurとBdurに行き来することで全体のカラーを変えている。後半では8個のモチーフの組み合わせに金管楽器のコラール加わり息の長いエンディングになっている。とても快活で前向きな曲になっている。

タイトルはM.C. エッシャーから触発されて付けた。彼の特定の絵ではなく、ロジカルであり、ユーモアもある作風に共感したからである。

2019年9月
久石 謙

Elisabeth Leonskaja patří již po několik dekád k nejceněnějším osobnostem pianistického umění. I ve světě, jemuž dominují média, zůstává sama sebou a médií se spíše straní. Cele oddaná hudbě následuje stopy velkých ruských hudebníků sovětské éry, jako byli klavíristé Svjatoslav Richter a Emil Gilels nebo houslista David Oistrach, kteří nikdy nezradili podstatu hudby navzdory tomu, že pracovali ve složitých politických poměrech.

Elisabeth Leonskaja se narodila ruským rodičům v gruzínském Tbilisi, na veřejnosti poprvé vystoupila jako jedenáctiletá. V 18 letech zvítězila v soutěži George Enescu a pak jako studentka moskevské konzervatoře vyhrála prestižní mezinárodní soutěže Marguerite Long v Paříži a královny Alžběty v Bruselu. Její hudební vývoj zásadně ovlivnila a předurčila spolupráce se Svjatoslavem Richterem, který rozpoznal její výjimečný talent a zkušenosti jí předával nejen formou výuky, ale také veřejným vystupováním v klavírním duu. Hudební partnerství a osobní přátelství mezi oběma osobnostmi trvalo až do Richterovy smrti v roce 1997. V roce 1978 Elisabeth Leonskaja opustila Sovětský svaz a svůj nový domov nalezla ve Vídni.

Jako sólistka vystoupila prakticky se všemi nejvýznamnějšími orchestry, mezi které patří filharmonie Newyorská a Losangeleská, Clevelandský orchestr, londýnské orchestry filharmonický (LPO), symfonický (LSO), BBC a Královský filharmonický, orchestr Tonhalle v Curychu, Berlínský filharmonický, orchestr lipského Gewandhausu, rozhlasové orchestry v Hamburku, Kolíně nad Rýnem a Mnichově či Česká filharmonie. Spolupracovala s dirigenty jako Kurt Masur, Sir Colin Davis, Christoph Eschenbach, Christoph von Dohnányi, Kurt Sanderling, Mariss Jansons, Jurij Tëmirkanov, Tugan Sochijev, Jiří Bělohávek, Iván Fischer, Thomas Dausgaard ad.

Je zvána na významné festivaly jako Wiener Festwochen, Šlesvicko-holštýnský festival, Schubertiade v Hohenemsu a Schwarzenbergu, pravidelně také účinkuje v klavírních cyklech ve velkých světových hudebních centrech – v Paříži, Madridu, Barceloně, Londýně, Vídni, Bukurešti či Tokiu. Nedílnou součástí jejích uměleckých aktivit je komorní hudba a častá spolupráce zejména se smyčcovými kvartety Artemis, Belcea, Borodinovým či Emersonovým.

Elisabeth Leonskaja vydala řadu nahrávek, za které byla bezpočtukrát oceněna. K těm zásadním patří klavírní koncerty Čajkovského s Newyorskou filharmonií a Kurtem Masurem, Chopinovy klavírní koncerty s Českou filharmonií pod taktovkou Vladimira Ashkenazyho či Šostakovičovy klavírní koncerty se Saint Paul Chamber Orchestra.

Její CD *Paris* (s hudbou Enescovou, Ravelovou a Debussyho), vydané berlínskou společností eaSonus, vybrala porota ICMA (International Classical Music Awards) jako Sólovou nahrávku roku 2014. V letech 2016 resp. 2019 jí vyšel ve dvou dílech komplet Schubertových sonát. Roku 2017 Leonskaja vydala velmi osobní CD *Saudade* s díly Čajkovského, Šostakovičovými a Rachmaninovovými.

Ve svém novém domově, v Rakousku, se dočkala četných významných poct a ocenění. Je mj. Čestnou členkou vídeňského Konzerthausu, v roce 2006 jí byl udělen Rakouský čestný kříž za vědu a umění I. stupně. Roku 2015 obdržela v Tbilisi cenu Kněžka umění.

Více na www.leonskaja.com.

Kořeny **Filharmonie Brno** sahají do 70. let 19. století, kdy v Brně mladý Leoš Janáček usiloval o vznik českého symfonického orchestru. Dílo slavného skladatele 20. století je ostatně nejvýznamnější programovou položkou tělesa, které je považováno dodnes za jeho autentického interpreta.

Dnešní Filharmonie Brno vznikla v roce 1956 sloučením rozhlasového a krajského orchestru a od té doby patří svou velikostí i významem k české orchestrální špičce. Na svých turné provedla na tisíc koncertů v Evropě, ve Spojených státech, v Latinské Americe, na Dálném i na Blízkém východě. Je pravidelným hostem světových i českých festivalů, kde často spojuje umělecké síly s vynikajícím Českým filharmonickým sborem Brno.

Orchestr pravidelně natáčí pro Český rozhlas a Českou televizi a pro řadu nahrávacích firem (Supraphon, Sony Music, IMG Records, BMG, Channel 4). Dynamicky také rozvíjí zakázkové nahrávání pro globální klientelu v rámci Czech Orchestra Recordings.

Dějiny orchestru prošla řada českých a světových dirigentských osobností jako Břetislav Bakala, František Jílek, Petr Altrichter, Jiří Bělohávek, Jakub Hrůša, Tomáš Netopil, Charles Munch, Kurt Masur, Sir Charles Mackerras nebo Yehudi Menuhin. Od sezony 2018/2019 je šéfdirigentem a uměleckým ředitelem Filharmonie Brno Dennis Russell Davies.

Filharmonie v současné době nabízí kolem stovky koncertů ročně, kromě cyklů orchestrálních spolupracuje také se specializovanými ansámblu Czech Ensemble Baroque a Brno Contemporary Orchestra. Od roku 2000 pořádá letní open air festival na brněnském hradě Špilberk, v roce 2012 se stala pořadatelkou renomovaných tradičních festivalů Moravský podzim, Velikonoční festival duchovní hudby a Expozice nové hudby. Zaštituje mezinárodně proslulý dětský sbor Kantiléna, od roku 2010 se podílí na festivalu mladých hudebníků Mozartovy děti, v roce 2014 zakládá svou Orchestrální akademii.

Filharmonie Brno je dnes nejen silným hráčem na poli symfonické hudby doma i v zahraničí, ale i předním organizátorem hudební sezony druhého největšího českého města, aktivním festivalovým pořadatelem a kreativním lídrem orchestrální dramaturgie. Působí v krásném Besedním domě, „brněnském Musikverein“ z dílny Theophila Hansena z roku 1873, a řeší se na nový moderní koncertní sál, který navrhuje tým v čele s akustikem Yasuhide Toyotou.

Více na www.filharmonie-brno.cz.

© Andreas H. Bitesnich

Dennis Russell Davies (1944) se narodil ve městě Toledo v Ohiu a vystudoval proslulou newyorskou Juilliard School. Soustavně dirigoval jako hudební ředitel komorního orchestru v Saint Paulu v Minnesotě (1972–1980), v letech 1977–2002 byl také šéfdirigentem newyorského Orchestru amerických skladatelů a v letech 1991 až 1996 hudebním ředitelem Brooklynské filharmonie. Od roku 1980 trvale žije v Evropě, a to nejprve v Německu jako hudební ředitel Stuttgartské státní opery (1980–1987), šéfdirigent orchestru Beethovenhalle v Bonnu, hudební ředitel Bonnské opery a Beethovenova festivalu (1987–1995). Se Stuttgartským komorním orchestrem nasnímal jako jeho šéf (1995–2006) na CD komplet 107 Haydnových symfonií.

Během následujícího trvalého pobytu v Rakousku byl (od roku 1997) profesorem dirigování na salcburském Mozarteu a šéfdirigentem Symfonického orchestru vídeňského rozhlasu, roku 2002 se stal (na patnáct let) šéfdirigentem Brucknerova orchestru a ředitelem opery Zemského divadla v Linci; tam mu byl také v roce 2014 udělen titul Generálního hudebního ředitele. Při příležitosti otevření nového Hudebního divadla v Linci roku 2013 řídil Straussova *Růžového kavalíra*, světovou premiéru opery *The Lost* Philipa Glasse a dále v tomto operním domě uvedl nové inscenace oper *Pelléas a Mélisanda*, *Falstaff*, *Salome*, tetralogie *Prsten Nibelungův*, evropskou premiéru opery *McTeague* a světové premiéry děl Moritze Eggerta a Michaela Obsta. S Brucknerovým orchestrem často vyjížděl na turné, pracoval na jeho kmenovém repertoáru (mj. natočil všechny Brucknerovy symfonie ve všech jejich verzích) a svým nápaditým dramaturgickým přístupem významně přispěl ke zvýšenému zájmu o koncerty tělesa. V letech 2009–2016 měl též úvazek šéfdirigenta symfonického orchestru v Basileji.

Hostoval u špičkových amerických orchestrů v Clevelandu, Filadelfii, Chicagu, San Francisku, Bostonu a New Yorku, v Japonsku spolupracoval se Symfonickým orchestrem Yomiuri Nippon; v Evropě dirigoval orchestrální špičky v Lipsku, Římě, Miláně, Madridu, Mnichově, Berlíně, Bamberku, Amsterdamu, Drážďanech a Petrohradě, operní představení řídil v prestižních operních domech v Bayreuthu, Chicagu, Hamburku, Houstonu, Lisabonu, Madridu, Paříži, Salcburku, Vídni, v tokijské opeře Nikikai a v newyorské Metropolitní opeře.

Mezinárodní kritika označuje Daviese za *odvážného interpreta klasického (!) repertoáru*, jež nezanedbává při svém poučeném zájmu o novou a nejnovější tvorbu, živěním trvalou spoluprací a osobními vztahy s význačnými soudobými tvůrci; mezi ně patří (nebo patřili) Luciano Berio, William Bolcom, John Cage, Manfred Trojahn, Philip Glass, Heinz Winbeck, Laurie Andersonová, Philippe Manoury, Aaron Copland, Hans Werner Henze, Michael Nyman a Kurt Schwertsik.

V září 2018 se Davies stal šéfdirigentem a uměleckým ředitelem Filharmonie Brno. V sezoně 2018/2019 hostoval ve Frankfurtské opeře (*Eötvös Tři sestry*), u Státního orchestru Stuttgart, Hamburských filharmoniků, rozhlasového orchestru MDR v Lipsku, Symfonického orchestru vídeňského rozhlasu, Symfonického orchestru Yomiuri Nippon a Symfonického orchestru Španělského rozhlasu a televize v Madridu. V sezoně 2019/2020 se vrací k orchestrům Vídeňské státní opery,

Drážďanské filharmonie, Maggio Musicale ve Florencii nebo Teatro San Carlo v Neapoli, s Filharmonii Brno jej čekají pohostinská vystoupení ve Vídni či Linci.

Jako dirigent nebo klavírista (nebo obojí současně) vydal Davies víc než 80 hojně oceňovaných snímků: kompletní symfonie Brucknerovy, Haydnovy, Honeggerovy a Glassovy, se svou ženou, klavíristkou Maki Namekawou, natočil mj. Beethovenova *Fidelia* a Mozartovu *Kouzelnou flétnu* v Zemlinského aranžmá pro čtyřruční klavír nebo Šostakovičovu *Čtvrtou symfonii* ve skladatelově úpravě pro dva klavíry.

V roce 2009 byl Dennis Russell Davies zvolen za člena Americké akademie umění a věd, v roce 2014 jej francouzské ministerstvo kultury jmenovalo komandérem Řádu umění a literatury a v roce 2017 obdržel od rakouské vlády Rakouský čestný kříž za vědu a umění I. stupně.

Více na www.rbartists.at a www.dennisrusselldavies.com.

50. MORAVSKÝ PODZIM

29/9–16/10/2019

NE 29. 9. 2019, Bobycentrum, 19⁰⁰
EINSTEIN NA PLÁŽI

ÚT 1. 10. 2019, konvent
Milosrdných bratří, 19⁰⁰
**IL FESTINO A FRANCOUZSKÁ
DVORSKÁ HUDBA**

ST 2. 10. 2019, Divadlo
Husa na provázku, 19⁰⁰
GIDE / MARTINŮ: OIPIUS

ČT 3. 10. 2019, Besední dům, 19⁰⁰
**PÍSNĚ BOHUSLAVA MARTINŮ
V BESEDNÍM DOMĚ**

PÁ 4. 10. 2019, Červený kostel, 19⁰⁰
MARTINŮ VOICES

SO 5. 10. 2019, brněnské vily:
Stiassní (11⁰⁰), Löw-Beer (15⁰⁰),
Tugendhat (17⁰⁰)
**PÍSNĚ BOHUSLAVA MARTINŮ
V BRNĚNSKÝCH VILÁCH**

NE 6. 10. 2019, Divadlo na Orlí, 19⁰⁰
VEČĚRE & PARÁDA

PO 7. 10. 2019, Univerzitní kino Scala, 14⁰⁰
**UMĚNOVĚDNÝ BIOGRAF –
MIECZYSLAW WEINBERG**

PO 7. 10. 2019, Besední dům, 19⁰⁰
WEINBERG 100 (I)

ÚT 8. 10. 2019, kostel Nanebevzetí
Panny Marie, 19⁰⁰
**COUPERIN A TIBURTINA
ENSEMBLE**

ST 9. 10. 2019, Univerzitní kino Scala, 18⁰⁰
THE SOUND IS INNOCENT

ČT 10. 10. 2019, Besední dům, 19⁰⁰
**ANDERSZEWSKI & BASILEJSKÝ
KOMORNÍ ORCHESTR**

SO 12. 10. 2019, Besední dům, 19⁰⁰
VERSAILLES

NE 13. 10. 2019, Besední dům, 19⁰⁰
WEINBERG 100 (II)

PO 14. 10. 2019, Univerzitní kino Scala, 14⁰⁰
**UMĚNOVĚDNÝ BIOGRAF –
PETER EÖTVÖS**

PO 14. 10. 2019, Mahenovo divadlo, 19⁰⁰
TANEC SLUNCE

ST 16. 10. 2019, Besední dům, 19⁰⁰
DAVIES + EÖTVÖS = 150

AKCE PRO DĚTI:

8. 10. 2019, Knihovna
Jiřího Mahena
MORAVSKÝ PODZIM DĚTEM (I)
Foglar + Rychlé šípy = 100
Hudební dílny na výstavě
Pocta Rychlým šípům

6. 10. 2019, Kabinet múz
MORAVSKÝ PODZIM DĚTEM (II)
Tajemství letadla Bílý pták
Hudebně-výtvarné dílny

Filharmonie
Brno Philharmonic

Více na www.moravsky-podzim.cz

Zveme vás na

Dan Tepfer: Natural Machines, 1. ab. koncert Jazz & World Music v Besedním domě 23. 10. 2019 v 19:30: Dan Tepfer – Yamaha disklovír

Mladá krev aneb Hudba zblízka, 1. ab. koncert cyklu v Besedním domě 31. 10. 2019 v 19:30; účinkují členové Orchestrální akademie Filharmonie Brno a hosté

Podzimní koncert Kantilény v Besedním domě 3. 11. 2019 v 17:00: **Eben, Kaňák, Kostianen** ad.; Magdalenka, Kantilénka a Kantiléna, sbormistři Veronika Novosádová, Michal Jančík a Jakub Klecker

Laurie Anderson a Antonín Dvořák, 1. ab. koncert Filharmonie doma II v Besedním domě 14. a 15. 11. 2019 v 19:30: **Dvořák** Symfonie č. 6 D dur, **Anderson** Amelia; Laurie Anderson – hlas, Rubin Kodheli – violoncello, Filharmonie Brno, dirigent Dennis Russell Davies. **Beseda ke koncertu od 18:15 v ředitelském salonku.**

17. listopad se Sv. Ludmilou, mimořádný koncert v katedrále sv. Petra a Pavla 17. 11. 2019 v 18:00: **Dvořák** Sv. Ludmila, oratorium; sólisté Pavla Vykopalová, Jana Sýkorová, Michal Lehotský, Martin Šrejma a Richard Novák; Vox luvenalis, Smíšený sbor Kantiléna, Pěvecký sbor Masarykovy univerzity, sbormistr Jan Ocetek, Filharmonie Brno, dirigent Dennis Russell Davies

Efe Turumtay & Nikola Zarić: Via, 2. ab. koncert Jazz & World Music v Besedním domě 27. 11. 2019 v 19:30: Efe Turumtay – housle, Nikola Zarić – akordeon

Emoce a vášně, 1. ab. koncert Filharmonie na Stadionu 28. a 29. 11. 2019 v 19:00 (veřejná generální zkouška 28. 11. 2019 v 10:00): **Bizet / Ščedrin** Carmen-suita, **Enescu** Rumunská rapsodie č. 1, **Čajkovskij** Symfonie č. 4 f moll; Filharmonie Brno, dirigent Petr Altichter

Prodej vstupenek

- on-line: www.filharmonie-brno.cz
- v předprodeji Filharmonie Brno, Besední ulice, 602 00 Brno
☎ +420 539 092 811
info@filharmonie-brno.cz
PO–PÁ 13:00–19:00 h
- v předprodeji Domu pánů z Lipé, nám. Svobody 17, 602 00 Brno
PO–PÁ 8:00–18:30 h
- ¾ hodiny před koncertem v místě jeho konání

Prosíme posluchače, aby zaujali svá místa včas, vypnuli mobilní telefony a během koncertu nefotografovali. Po jeho začátku není vstup do sálu umožněn. Změna programu a účinkujících vyhrazena!

Děkujeme partnerům

Za podporu a spolupráci děkujeme

Vydala Filharmonie Brno v roce 2019 nákladem 300 výtisků **texty** Vítězslav Mikeš

motiv na obálce je inspirovaný stropní malbou ze zásálí Besedního domu, která představuje páva s květinami

foto archiv Filharmonie Brno, není-li uvedeno jinak

produkce Printeco s.r.o.

redakční uzávěrka 12/9/2019

Notový materiál pro provedení skladeb Bartóka a Hisaishiho poskytl hudební nakladatelství Bärenreiter Praha.

Filharmonie Brno, příspěvková organizace
Komenského náměstí 534/8, 602 00 Brno, ☎ +420 539 092 801
www.filharmonie-brno.cz, www.salprobrno.cz

B | R | N | O | jihomoravský kraj

Statutární město Brno finančně podporuje Filharmonii Brno. Vybrané koncerty se konají za finanční podpory Jihomoravského kraje a Ministerstva kultury ČR.

www.filharmonie-brno.cz
www.salprobrno.cz

